

νον πράγμα σὰς ζήτω. Νὰ μὴ εἰπῇτε τίποτε εἰς κανένα, οὔτε ἀφ' ὅσα ἠκούσατε οὔτε ἀφ' ὅσα εἶδατε ἐδῶ, εἰς κανένα... μ' ἐννοεῖτε, οὔτε τώρα, οὔτε ποτέ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομῆσης ἐθεώρουν τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν ὁ Μάξιμος.

— Ποτέ, ἐπιθύρουν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ.

— Πιστεύω, εἶπε ψυχρῶς ἡ κομῆσα.

Κύριε Δορζέρ κτυπήσατε τὸν κωδωνισκόν. Θὰ ἔλθῃ ἡ θαλαμηπόλος μου νὰ σὰς ὀδηγήσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάξιμος πιέζων τὸ κομβίον τοῦ ηλεκτρικοῦ κώδωνος ἐνητένιζε πρὸς αὐτὴν ἐκπληκτος, προσέθηκεν·

— Οὔτε λέξιν, οὔτε καμιάν ἐνεργείαν, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐγὼ μόνη θὰ ἐνεργήσω διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐφάνη. Τὴν ἠκολούθησαν, ἐνῶ ὁ Μάξιμος ὑπεβοήθει τὴν ἀδελφὴν του, μὴ οὐσαν εἰς κατὰστάσιν νὰ περιπατήσῃ μόνη της.

Τὸ πᾶν ἐγένετο κατὰ τὴν ἐπιμοταξίαν, καὶ ἐφθασαν πρὸ τῶν κιγκλίδων χωρὶς νὰ συναντήσωσιν ἄλλον τινα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΡΟΔΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Αἰήτημα

Α

Ἐγεννήθη ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς κήπου, καὶ ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ, ἐν ᾧ διέρευσαν αἱ ὠραιότεραι στιγμαὶ τῆς νεότητός μου, εἶχον πολυαριθμούς συντρόφους. Πλεῖστα μέρη τοῦ κήπου ἐστολίζοντο ὑπὸ πολυτιμοτάτων καὶ ὠραιωτάτων ἀνθέων· οἱ κρίνοι, τὰ λείριαι, αἱ δάλλειαι, τὸ ὠχρὸν αἰγόκλημα, τὸ δειλὸν ἴον, ὁ κάκτος, ἐνὶ λόγῳ τὰ ἀνθηρότατα καὶ καλλίτερα ἀνθη ὑπῆρχον ἐν τῷ μαγικῷ ἐκεῖνῳ παραδείσῳ.

Ἀπαντες οἱ ἐπισκεπτόμενοι τοῦτο, τὸν ἐπῆνουν, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου, μεγαλοπρεπὴς ἐκκοντάφυλλος ῥοδωνιά, διήγειρε τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Δι' ὃ μόνις ἡσθάνθη τὴν εὐεργετικὴν θερμότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων αἰτίνες μὲ ἡνοιζαν, καὶ ἤρσαν εἰς πάντας ἕνεκα τῆς εὐωδίας, δι' ἧς ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφῆραν καὶ διὰ τὸ ὠραῖον χροῶμα τῶν φύλλων μου, τὰ ὅποια τὸ ἔχασαν μὲν σήμερον, ἀλλ' ἄτιν' αὐτὴ τότε τὸ εἶχον μεγαλοπρεπές.

Ἦμην εὐτυχὴς, διότι ἤκουον νὰ λέγουν ὅτι ἦμην ὠραῖον, αἱ δὲ κολακεῖαι αὐταὶ μ' ἐπλήρουν χαρῆς μεγίστης. Τὸ μᾶλλον ὅμως πληροῦν με ἀνεκφράστου εὐχαριστήσεως καὶ εὐτυχίας ἦτο ἡ φιλία, ἣν μοὶ ἐξεδόλου ἡ νεανίς, εἰς ἣν ἀνῆλθον. Τί καλὴ ποῦ ἦτο! Ἐκτὸς δὲ τούτου χάρις εἰς αὐτὴν ἡ οἰκογένειά μου ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας καὶ ἡσυχίας ἐκείνης.

Ἄλλοτε, ἡ μήτηρ μου ἦτο πτωχὴ ῥο-

δωνιά, ζωσκα ἀθλίως ἐν τῇ γωνίᾳ οἴκου κήπου, μόνη πάντα καὶ μόνη ἐπίσκεψιν δεχομένη βαρβαρόν τινός ἀνδρός, βασιανίζοντος καθ' ἐκαστὴν τοῦς λεπτοὺς κλώνους τῆς, ἵνα τοῖς δώσῃ, ὡς ἔλεγε, περισσοτέραν χάριν καὶ κομψότητα, καὶ ὅστις ἀκαπαύστως τὴν ἐπέπληττε, διότι, κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ μήτηρ μου δὲν πὺν ἀντήμιθεν οὐδέποτε διὰ τοὺς κόπους, οὓς ἡ καλλιέργεια αὐτῆς ἐστοίχισεν εἰς τοῦτον.

Ἐν τίνι δικαίωματι ὁ βάρβαρος οὗτος ἀνὴρ ἤθελε νὰ μεταβάλῃ τὸ φυσικόν τῆς μητρός μου; Μήπως ἡ κοινὴ ἡμῶν μήτηρ, ἡ γῆ, μὰς ἐξάγει τῶν κόλπων της μόνον ἵνα βασανίζωμεθ καὶ μακρινώμεθα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων; ... Τί ζητοῦμεν; ... νὰ ζῶμεν ἡσύχως ἄνευ οὐδεμιᾶς φροντίδος, σκέψεως καὶ ἐνοχλήσεων, αἰτίνες ταρασσούσι τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ θωπεύωμεθα ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ν' ἀποζηραινόμεν τὰ δάκρυα τῆς δρόσου, νὰ δεχόμεθα τὴν ἀγαπῶσαν ἡμᾶς χρυσάλλιδα, ἰδοὺ ἅπασα ἡ φιλοδοξία ἡμῶν.

Ἡμέραν τινὰ τέλος ὁ ἰδιοκτήτης τῆς μητρός μου τὴν ἀπέσπασε βραχύς ἀπὸ τῆς γῆς παρὰ τὰ παράπονά της καὶ τοὺς στεναγμούς της, τὴν ἔθεσεν ἐντὸς στενοῦ δοχείου ἔνθα αἱ ρίζαι αὐτῆς ἐθρύνοντο, καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὴν μετέφερε, διὰ τινος ἀμαξίου, ὁμοῦ μὲ ἕνα τοῦ τριχρόου, μὲ παιονίας καὶ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων, εἰς τινὰ δημοσίαν πλατεῖαν, ἔνθα καθ' ἐκαστὴν ἐβδομάδα μετέβαιναν ἵνα πωλῇ ἄνθη. Μόλις ἡμίσεια ὥρα παρήλθε καὶ ὠραία νεανίς ἔστη πρὸ τοῦ ἀπλήστου ἐμπορίου καὶ παρατηρήσασα τὴν ῥοδωνιάν, ἠγόρασε ταύτην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἐκτεθῇ ἐντελῶς εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ἐντὸς ζωογόνου γῆς· δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ἐκ τῶν ὠραιωτάτων στολισμῶν τοῦ κήπου. Μετὰ τρεῖς μῆνας ἐγεννήθη καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ καλὴ αὕτη νεανίς δὲν μὰς ἐγκατέλειπε πάντοτε ἔκρυπτε ἐπ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἐθαύμαζε μετὰ παιδικῆς χαρᾶς. Διὰ τοῦτο τὴν ἡγάπησα καὶ ἔχαιρον ὅτε τὴν ἐβλεπα νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμέ.

Πόσον ἐμερίμνα περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ τῶν συγγενῶν μου! ... Ἄν ἡ γῆ, ἐν ἣ ἐζῶμεν εἶχε ξηρανθῇ ἐκ τῆς θερμότητος, τὴν ἐδρόσιζε δι' εὐεργετικῆς δρόσου, ἣν ἡ ἰδία ἔχεν· ἂν αἱ ἀποτρόπαιοι ἐχθραὶ μας, αἱ κάμπαι, προσεπάθουν ν' ἀναρριχηθῶσιν ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς φυλλώματος, αὕτη τὰς ἐδίωκε καὶ ἀνηλεῶς τὰς ἐφάνευεν.

Ἐνὶ λόγῳ ἕνα μόνον πόθον εἶχε, νὰ μὰς καταστήσῃ ἡσυχον τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὰς εὐεργεσίας αὐτῆς ἐτήρουν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην.

Φεῦ! τίς δύναται νὰ ἐγγυᾶται διὰ τὸ μέλλον! καὶ τίς θὰ ἔλεγε, βλέπων με ἀμέριμον, ἀναπνέοντα μετ' ἡδονῆς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ἥτις διήρχετο ἐλαφρῶς ἐγγίζουσα με, ὅτι ἐξ ὅλης τῆς εὐτυχίας ταύτης μόνον ἡ ἀνάμνησις θὰ μοὶ ἀπέμενεν!

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἡ νεανίς διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος μου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ μόνη ὀλίγον πρεσβύτερος ταύτης νέας τὴν ἠκολούθει. Ἐβὰδιζον συνομιλοῦντες μετ' ὀλίγον ἔστησαν καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ λιθίνου-ἐδωλίου καίμενου πλησίον τῆς μητρός μου.

— Μάξιμε, εἶπεν ἡ νεανίς ἀπαταθεῖσα τῷ νέῳ, πολλὴν ὄρεξιν ἔχω νὰ σ' ἐπιπλήξω... Πῶς, κύριε! δύο ἡμέρας ἔχω νὰ σὲ ἴδω. Εἶσαι ἀγενής... Ἄλλοτε, ἡσὺ πάντοτε πλησίον μου καὶ τώρα τὸ θεωρεῖς κόπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ διὰ μίαν ὥραν μόνον. Αὐτὸ εἶναι κάκιστον.

— Πόσον εἶσαι ἄδικος! Αὐρηλία... Μήπως δὲν εἰξεύρεις ὅτι ὁ κόμης πατήρ μου ἀπατεῖ, πρὶν σὲ ζητήσω εἰς γάμον παρὰ τοῦ δουκὸς Δ' Ἰζέλ, ὅπως γείνη βέβαιος ὁ διορισμός μου εἰς τὴν θέσιν τοῦ παρέδρου... Ναί, φιλάττη ἐξαδέλφη μου, δύο ἡμέρας πῶρα ἐργάζομαι ὡς δούλος. Ἄν δὲν ἐκρατόμην μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ σπουδαίων αἰτίων, θὰ ἠδύναμην ἄλλως νὰ μείνω ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ σοὶ λέγω ὅτι σ' ἀγαπῶ, κακὴ!

— Ἐλθ, εἶπεν ἡ Αὐρηλία μειδιδῶσα ἐπιχαρίτως, συγχώρησόν με. Καὶ ἰδοὺ, προσέθηκε, διὰ νὰ σὲ ἀποζημιώσω τῆς λύπης, τὴν ὁποίαν οἱ λόγοι μου σοὶ ἐπροξένησαν.

Καὶ λαβούσα ἀπὸ τοῦ θυλακίου αὐτῆς μικρὰν ψαλίδαν μ' ἐπλησίασε καὶ μὲ ἀπεχώρισε τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῆς μητρός μου.

Ἐπόμενα· κατελήφθη ὑπὸ ἰλίγγου. Ἡ Αὐρηλία μ' ἐθεώρησε μετ' εὐχαριστήσεως καὶ μὴ ἐννοοῦσα ὅποιον κακὸν μοὶ προξένησε, μ' ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Μάξιμου, ὅστις τὴν ἠγχαρίστησε θερμῶς, εἴτα δὲ ἀποταθεὶς πρὸς με·

— Φίλτατον ἀνθύλλιον, μὲ εἶπε, πολὺ ὠραῖον εἶσαι!

Καὶ μὲ ἔθηκεν εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ ἐπενδύτου του. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀποχαιρετίσας τὴν Αὐρηλίαν, ἀνεχώρησε συγκομιζὼν καὶ ἐμέ.

Β

Κατὰ πρῶτον ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ θέα νέων πραγμάτων, εἴλκυσε τότε τὴν προσοχήν μου, ὥστε ἐλησμόνησα τοὺς πόνους μου. Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου περιπάτου, ὃν καλοῦσι βουλευδάρτα τῶν Παρισίων, ὃ δὲ Μάξιμος συνήντα ἐν αὐτοῖς γνωρίμους, καὶ τινες νέοι ἐθαύμαζον βλέποντές με νὰ κοσμῶ τὴν κομβιοδόχην του, καὶ περὶ τούτου τὸν συνεχίζοντο, ἐν ᾧ ἀστείονόμενοι τὸν ἠρώτων δι' ὁποίας γυναικείας χειρὸς τῷ προσεφέρθη.

Διατρέξας τὸ βουλευδάρτον ὁ Μάξιμος διηυθύνθη πρὸς τινὰ πλησίον οἰκίαν ἀνῆλθεν ἕνα ὄροφον καὶ ἡ θύρα τοῦ διαμερίσματος, ὃπερ κατῴκει, ἠνεῳγή. Εἰσελθὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, παρετήρησα εὐθὺς μεγαλοπρεπὴ ἀνθοδόχην πλήρη ἀνθέων. Μεγίστην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη, διότι συνήντων πλείστους ὁμοίους μου· ἄλλως

πε τοῦτο μ' ἐφάνη καλὸς οἰωνός, διότι ἡ παρουσία ἀνθέων παρὰ τῷ Μαξίμῳ μοι ἐφάνερωσε τὴν πρὸς αὐτὰ ἀγάπην του καὶ δὲν ἀμφέβαλλον ὅτι ἤθελε μὲ διατηρήσῃ. Ἐν τούτοις σκεπτόμενον ταῦτα, κατειχόμεν ὑπὸ φόβου περὶ τῆς μελλούσης τύχης μου. Ἡμῖν ἀδιάθετον, ὁ κόπος, ἡ ἔλλειψις ἀέρος, ὁ ἀποχωρισμὸς ἐμαυτοῦ ἀπὸ τοῦ στελέχους ὅπερ μὲ ἀνέτρεφε καὶ μὲ συνέδεε μετὰ τῆς μητρός μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, πάντα ταῦτα ἐπενήργησαν βαθέως ἐπ' ἐμοῦ καὶ μ' ἔκαμαν νὰ χάσω τὴν ἀνθηρότητά μου. Ἀγνοῶ ἂν ὁ Μαξίμος τὸ παρετήρησεν, ὅμως ἔσπευσε νὰ λάβῃ μακρὺ κρυστάλλινον ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, ἐπλήρωσεν ἐξ αὐτοῦ μέγα ποτήριον καὶ ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τούτου ὅλον τὸ κάτω μέρος τοῦ φυλλώματός μου.

Μεγίστην εὐχαρίστησιν ἡσθάνθη ὅτε ἐδρoσίσθη ἐντὸς τοῦ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ἐκείνου ὕδατος καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβον ἐντελὸς τὰς αἰσθήσεις μου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐπόθησα ὀλιγώτερον τὸν κῆπον, ὃν κατέλιπον καὶ ἤρχισα νὰ ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς τὸν νέον ἀτοχόν μου ὑποθέτον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὅτι προωριζομένη ἵνα ἐπὶ πολὺ διαμείνω μαζί του.

Ἦτο οὗτος εἰκοσιπενταετής περίπου νεανίας, ὑψηλός· τὰ χαρακτηριστικά του ἐξεδήλουν τὸ ἀμέριμον τῆς νεότητος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὀλίγον ὥχρου μετώπου του ἐφαίνοντο τὰ ἱχνη ἐκδότου εἰς ἡδονὰς βίου. Ἐν γένει ἦτο ὠραῖος νέος, πλήρης φυσικῶν πλεονεκτημάτων καὶ διακεκριμένων τρόπων.

Ἐφαίνετο ὡς ἀναμένων τινά, καὶ ἄφ' οὗ ἀνῆψε σιγᾶρον ἐκάθησεν ἐπὶ τινος θρονίου παρκατηρῶν συχρὰ ἐκκερμέες καὶ πλήττων τὸν πόδα ὡς ἀνυπόμονος ἀνὴρ μὴ ἐθισμένος νὰ περιμένῃ.

— Δὲν θὰ ἔλθῃ, ἀνέκραξεν, ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἔλθῃ ἤδη. Ἄς εἶναι, θὰ ἡπατήθῃν... Τί βλάξῃ ποῦ εἶμαι!

Καὶ ἔγερθεῖς ἐβάδισε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος μεθ' ὁλον ἐν αὐξούσης ταραχῆς.

— Καὶ ἔπειτα πίστευε εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν γυναικῶν... Πῶς θὰ μὲ εἰρωνεύθῃ ὁ Ἐρνέστος!

Καὶ ὁ Μαξίμος καταληφθεὶς ὑπὸ θυμοῦ ἐδράξατο μικρὸν κινεζικὸν ἀγγεῖον τοποθετημένον ἐπὶ τραπέζης καὶ τὸ ἔρριψε δυνατὰ ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ δωμάτιόν του. Ἡχος κωδωνίσκου ἔπαυσεν αἰφνης τὴν ὀργὴν του καὶ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντήσιν νεαρᾶς γυναικὸς ἥτις εἰσῆλθε μειδιδῶσα.

— Μαρία! ἤρχιζα νὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔλθῃς, εἶπεν ὁ Μαξίμος, θεωρῶν τὴν νεαρὰν γυναῖκα μετὰ περιπαθοῦς βλέμματος.

— Καὶ εἶχες ἀδίκον, τῷ ἀπεκρίθη ἐκείνη. Σοὶ εἶχον δώσῃ τὴν ὑπόσχασίν μου... καὶ ὅ,τι ὑπόσχομαι τηρῶ, προσέθηκε μειδιδῶσα ἐπιχαρίτως.

Ὁ Μαξίμος ἐκάθησε πλησίον ταύτης.

— Καὶ διατί, Μαξίμε, ὑπέθεσες ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ; Αὐτὸ εἶναι κάκιστον, ἀγαπητέ μου.

— Τί τὰ θέλεις, Μαρία; Χθὲς ἀκόμη σὲ εἶδον, εἰς τὸ Μελοδράμα, ἐντὸς τοῦ θεωρείου τοῦ νεαροῦ βαρῶνου δὲ Βώ... Καὶ σὲ βεβαίω ὅτι ζηλοτυπῶ. Κοινὸν καὶ πρόστυχον τοῦτο, ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

— Ἀχ! ᾶ! ᾶ! εἶπεν ἡ Μαρία καγχασχασα... Λόγον τιμῆς, χαριέστατον. Πῶς, Μαξίμε, σὺ ζηλότυπος!...

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Μαξίμος. Ἀλλὰ γνωρίζεις, Μαρία, ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ...

— Φίλτατέ μοι, διέκοψεν ἡ Μαρία, ἡ ἀμαξία μου εἶναι κάτω, διάταξον νὰ ἐπισάξουν τὸν ἵππον σου καὶ συνώδυσόν με εἰς τὸ Δάσος, διότι βλέπω ὅτι ἐγγίνες σπληνικὸς καὶ ἀποστρέφομαι τὰ αἰσθήματα.

— Καὶ τὸ συλλογίζεσαι; Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τῶρα!

— Καὶ λοιπὸν τί τούτου φυσικώτερον; Δὲν μοι λέγεις, φίλτατε, σκοπεύεις νὰ μιμηθῇς τοὺς Τούρκους, νὰ μὲ κλείνης ὡς εἰς χαρέμιον. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θέλω. Ἀγαπῶ τὸν ἀέρα, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν κίνησιν. Ἄς εἶναι, εἶπε καθιστῶσα τὴν φωνὴν τῆς γλυκυτέρας καὶ ἀρμονικωτέρας, θὰ περάσω τὴν ἐσπέρην ὁλόκληρον μαζί σου ἂν ἦσαι φρόνιμος.

— Ὑπακούω, εἶπεν ὁ Μαξίμος. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Δάσος, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις.

Καὶ ἐσήμανεν ἵνα διατάξῃ νὰ ἐπισάξωσι τὸν ἵππον του.

Ἀκούσαν τὸν διάλογον τοῦτον ἀνεμνήσθη τῆς συνομιλίας, ἣν τὴν αὐτὴν πρῶϊαν ἤκουσα μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Αὐρηλίας, καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ διατί, ἡ γυνὴ αὐτῇ, ἥτις ὠμίλει ἐνώπιόν μου ἀγλοῖαν διαλέκτον, μοι ἐφάνη τόσῳ διαφορετικῇ τῆς Αὐρηλίας, ὥστε ᾤκτειρον ἐξ ὁρμευφύτου τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἐφαίνετο ὅτι ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ Μαξίμου.

Ἡ Μαρία ἐν ᾧ ὠμίλει περιέφερε τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα τῆς περὶ αὐτῆς. Αἰφνης μὲ παρετήρησε.

— Τί ὠραῖον ῥόδον ποῦ ἔχεις ἐκεῖ, ἀγαπητέ μου, τὸ παίρνω.

Καὶ εἰπούσα ταῦτα ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα μὲ λάβῃ.

— Σὲ παρκαλῶ, τῆς εἶπεν ὁ Μαξίμος, ἄφες τὸ μοι.

— ὦ! ὦ! ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, πόθεν μὰς προέρχεται λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὠραῖον ῥόδον διὰ νὰ θέλωμεν νὰ τὸ κρατήσωμεν... παρὰ γυναικὸς τινος, βεβαίως;.. λοιπὸν, τόσῳ τὸ χειρότερον.

Καὶ μὲ ἔλαβεν.

— Ἄ! λαμβάνεις ἀνθὴ, ἐξηκολούθησεν, ὠραῖε μυστηριώδη... ὁ κύριος ἀγαπᾷ τῶρα τὰ εἰδύλλια... λοιπὸν! ἂν τὴν ἀπαντήσῃ ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὠραῖαν ἀγνωστον... θὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια.

— Σὲ βεβαίω...

— Ἄ! ἐνόησα. Θὰ ἦναι ἀπὸ καμμίαν μαθήτριαν προθENAγωγεῖου... Δὲν

παιράζει, τὸ ῥόδον αὐτὸ τὸ θέλω καὶ τὸ παίρνω.

— Ἀρεῖ. Ἄ! Ἀφ' οὗ σοὶ ἀρέσκει αὐτὸ τὸ ἄνθος, εἶναι ἰδικόν σου... Μήπως δὲν εἶσαι ἐδῶ κυρία;

— Ἄ! τῶρα ὁμιλεῖς λογικῶς... Ἐτσι σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ Μαξίμος περιέβαλε τὴν ὄσφυν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς διὰ τοῦ βραχίονός του καὶ ἐλκύσας ταύτην πρὸς ἑαυτόν, ἡσπάσθη τὸν λευκὸν λαιμόν τῆς, ἀφ' οὗ περιέπταντο μικροὶ βόστρυχοι μελαγχροινῶν μαλλίων. Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ὑπηρετῆς τις εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ἵππος ἦτο ἔτοιμος. Ὁ Μαξίμος προσέφερε τὴν χεῖρά του πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ ἀμφότεροι κατήλθον.

Γ'

Ἡ ἀμαξία ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς μεγάλης λεωφόρου τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης. Ὁ κυανοὺς οὐρανὸς ἐφωτίζετο μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τοῦ χρυσιζόντος τὰ πέριξ τοῦ δάσους ἡλίου· ἦτο λαμπρὰ ἡμέρα καὶ διὰ τοῦτο πλῆθος πολὺ ὑπῆρχε περὶ τῆς λίμνης.

Ἡ Μαρία μὲ εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου τῆς ἀμαξίας πλησίον φιαλιδίου εὐωδίας καὶ συνωμίλει μετὰ τοῦ Μαξίμου, ὅστις ἐβάδιζεν ἔφιππος, παρὰ τὴν ἀριστερὰν θυρίδα τῆς ἀμαξίας.

Ἡ λεωφόρος ἦτο καταμέστος ἵππων καὶ ἀμαξῶν παντοῖου εἶδους· νεαρὰι γυναῖκες κομψότατα ἐνδεδυμέναι ἀντήλλασσον διερχόμεναι χαριετισμοὺς καὶ μειδιδάματα μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Μαρίας, ἀλλ' οὗτοι ἐλαχίστην προσοχὴν ἐφαίνοντο ὅτι ἔδιδον εἰς τὰ πέριξ αὐτῶν συμβαίνοντα. Ὁ Μαξίμος ἐθεώρει πάντοτε τὴν Μαρίαν καὶ προσεπᾶθει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ὑπάρχουσαν ἐλαφρὰν στενοχωρίαν, ἣν ἐκείνη ἐντελὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποκρύψῃ, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο ὥστε ζητοῦντες τινὰ ἐν τῷ πλήθει τῶν περιπατητῶν, καὶ ἐνῷ ὠμίλει πρὸς τὸν Μαξίμον ὁ ὀξύς ὀφθαλμὸς τῆς ἠρέυνα τὰ πάντα.

Ἀπὸ τινος νεανίας κομψὸς καὶ ἔφιππος ἠκολούθει εἰς τινὰ βημάτων ἀπόστασιν τὴν ἀμαξίαν τῆς Μαρίας, ἐν ᾧ δὲ προσεποιεῖτο ὅτι ἐθεώρει ἐνθεν κἀκεῖθεν ἀδιαφόρως λίαν, ὅμως ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς τὰ ἐλάχιστα κινήματα τοῦ Μαξίμου, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἡ παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ παρουσία τούτου προφανῶς τὸν δυσχερῆσαι.

Ἡ Μαρία, δυσχερεστημένη ὅτι δὲν συνήνησεν ἐν τῷ Δάσει τῆς Βουλώνης τὸ πρόσωπον ὅπερ ἠλπίζε νὰ εὕρῃ, ἔστρεψε δι' ἀποτόμου κινήσεως τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὰ ὀπίσθεν καὶ παρετήρησε τὸν παρκαλούθοντα τὴν ἀμαξίαν τῆς νεανίας· ἐκεῖνον ἐζήτει, ἀλλ' ἰδοῦσα αὐτόν πλησιέστατα τοῦ Μαξίμου ἠρυσθίασε καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐγένετο ζωηρότατον. Τὸ βλέμμα ὅπερ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ νέου τούτου ἐξεδήλου χαρὰν καὶ φόβον, διότι παρετήρησεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τὸ πείσμα καὶ

τὴν ζήλοτυπίαν, ἥς τὴν ἐκρηξιν ἐφοβεῖται. Ὁ Μάξιμος οὐδὲν παρετήρησεν· δύνω τῶν φίλων του τὸν ἐσταμάτησαν καὶ ὠμίλου αὐτῷ περὶ πτώσεως τινος τοῦ ἵππου ἐνὸς αὐτῶν. Ὁ παρκαλοῦνθων νέος τότε ἐπωφελήθη τῆς στιγμιαίας παύτης ἀπομακρύνσεως, ἥτις ἔφινε μόνην τὴν ἀμαξὴν καὶ ἐπισπεύσας τὸν ἵππον του ἐπλησίασε τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη ἐκπλάγεται τῷ εἶπε ταχέως:

— Σιωπῇ, Γεώργιε, σιωπῆσον.

Εἶτα λαβοῦσά με ταχέως με παρυσίσεις πρὸς αὐτόν.

Ἦδη ἡ χεὶρ τοῦ νέου ἔμελλε νὰ μελάβῃ, ἀλλ' ὁ Μάξιμος, ὅστις τοὺς προέφθασε, μ' ἤρπασεν αἰφνης μετὰ ποσάτης σφοδρότητος, ὥστε ἡσθάνθη οἷον πόνον καὶ μέρος τοῦ φυλλώματός μου ἔμεινεν ἐν χερσὶ τῆς Μαρίας, ὡρᾶς καὶ συγκεκινημένης. Ἐνόμισα ὅτι ἤθελον ἐκπνεύσῃ· ὁ Μάξιμος ἔσφιγγε τὸ στέλεχος μου ἰσχυρῶς καὶ μ' ἐπκνέθηκεν εἰς τὴν κομβιοδόχην του.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νέος διὰ φωνῆς τρεμύσης ἐκ τῆς ὀργῆς, τὸ ἄνθος αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἐλθετε νὰ τὸ πάρητε λοιπόν, εἶπε ψυχρῶς ὁ Μάξιμος.

Ὁ ἕτερος μανιώδης ἠθέλησε νὰ με ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου τοῦ Μάξιμου, ἀλλ' οὗτος ἐσταμάτησε τὴν βραχίονα αὐτοῦ.

— Ἀρκεῖ, κύριε. Ἄν θέλετε αὐτὸ τὸ ρόδον, ἔλθετε νὰ τὸ ζητήσητε εἰς τὴν οἰκίαν μου αὔριον τὴν πρωΐαν.

Εἰπὼν ταῦτα ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ λαβὼν τὸ ἐπισκεπτήριόν του προσέφερεν αὐτὸ τῷ νεανίᾳ.

Οὗτος λαβὼν τοῦτο τῷ ἔδωκεν εἰς ἀντάλλαγμα τὸ ἰδικόν του εἰπὼν:

— Ἐχετε δικαίον, κύριε. Αὔριον λοιπόν.

Καὶ ἀνεχώρησε λαβὼν ἀντίθετον ὁδόν. Ὁ Μάξιμος ἐπλησίασε τὴν ἀμαξὴν καὶ ὁ περίπατος ἐξηκολούθησεν.

Ἐγὼ δὲ ἐλιποθύμησα.

Δ'

Ἐκ δευτέρου εὐρέθην ἐντὸς τοῦ ποτηρίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου με εἶχον ἐξαγάγῃ. Τὸ ὕδωρ ἐνεψύχωσεν ἔτι τὰς ἀπολειπομένας μοι ὀλίγας δυνάμεις καὶ ἀναλαβὼν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς νάρκης ἐν ἣ ἤμην βεθυθιμμένος, προσπάθησα νὰ ἀνακαλέσω τὰς ἀνενήσεις μου· ἀνεμνήσθην τὸ ἐν τῷ Δάσει συμβὰν πάραυτα, ἀλλὰ μοι ἐφάνη ὅτι μακρὸν χρονικὸν διάστημα παρεῖλθεν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μάξιμου ἐπανόδου μου.

Τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν. Ἐλαφρὰ αὐρὰ εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθριος, ὁ ἥλιος ἀντηνάκλα τὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τοῦ ποτηρίου ὅπερ με περιεῖχε καὶ με ἐξωγόνοι. Εἶδον εἰσελθούσαν ὥραιαν χρυσαλλίδα, ἥς τὰ πτερὰ ἐποικίλλοντο εἰς λευκὸν καὶ χρυσὸν χρώμα. Ἐτοποθετήθη ἐπὶ τινος ρόδου ὅπερ ὑπῆρ-

χεν ἐντὸς τοῦ ἀνθοδοχείου, τὸ ἄφηκε μεταβάσαι εἰς ἕτερον καὶ εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς αὐτό.

Ἡ θάλασση με μετέφερε διὰ τῆς σκέψεως ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰκείων μου καὶ με ἐπλήρωσε λύπης, διότι εὐρισκόμεν ἀποκεχωρισμένος ἐκείνων οὐς ἠγάπων ἡσθάνομαι ἐμαυτὸν τεθλιμμένον καὶ ἀποστεθαρμυμένον. Αἰφνης εἶδον τὴν χρυσαλλίδα κατελεῖπυσαν τὸ ἀνθοδοχεῖον καὶ ἀφ' οὗ περιῆλθε τὸ δωμάτιον με παρετήρησε τὴν περιέμενον, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἤρχετο καὶ εἰς ἐμέ, ἀλλ' ἠπατήθην. Ἐλθοῦσα πρὸς ἐμέ με ἐθεώρησε καὶ πάραυτα ἀπέπτη ἀστραπηδόν. Ἡ τελευταία αὕτη προσβολὴ ὑπῆρξε τρομερά, διότι μοι ἔμαθεν ὅτι ἡ νεότης μου καὶ ἡ καλλονή μου ἐτελείωσαν. Εἶχον γηράσῃ· ὁ χρόνος ἐπλήρωσε τὸ κατὰστρεπτικόν του ἔργον καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου ἤρχετο ταχέως.

Εὐρισκόμεν ἐν μεγίστῃ θλίψει, διότι ἔβλεπον ὅτι ἐπλησίαζον νὰ ἀποθάνω καὶ ὥκτερον πικρῶς τὴν θλίβεράν τύχην ἣν ἡ εἰμαρμένη μοι ἐπεφύλαξεν.

Αἱ θλίβεραὶ αὗται σκέψεις διεκόπησαν ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Μάξιμου ὡχοῦ καὶ ἐξησθενισμένου. Μανθῆλιον ἐκάλυπτε τὴν δεξιὰν χεῖρά του· εἶχε πληγωθῇ ὑπὸ τοῦ νέου πρὸς ἣν τὴν προτερσίαν ἡ Μαρία με εἶχε προσφέρει.

— Εὐχαριστῶ, καλοὶ μου φίλοι, εἶπε πρὸς τὰ δύο πρόσωπα, ἅτινα τὸν ἠκολούθουν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς φροντίδας σας. πολὺ ὠφέλιμοι μοι ἐφάνησαν χάρις εἰς τὴν ἀδελφότητά μου. Ἡ χεὶρ τοῦ διὰβολανθρώπου ἐκείνου ἦτο σιδηρὰ.

— Τί τὰ θέλεις, φίλτατε Μάξιμε, δὲν ἔχει πάντοτε κανεὶς εὐτυχῇ τὴν χεῖρα. Ἄλλως τε σοὶ εἶπον ὅτι ἀμυχή μόνον εἶναι. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ ἦσαι ἐντελὼς καλὰ καὶ ἔτοιμος νὰ ἐξαναρχίσῃς, τὸ ὅποσον ὅμως δὲν σε συμβουλεύω νὰ κάμῃς...

— Οὐτὲ ἐγώ...

Αἰφνης με ἐπαρετήρησε.

— Πολὺ ἀκριβὰ μοὶ στοιχίζει αὐτὸ τὸ ρόδον, Λουδοβίκε, αὐτὸ εἶναι αἰτία ὁλῶν αὐτῶν.

— Τί τὰ θέλεις; διέκοψεν ὁ ἕτερος νέος, δὲν ὑπάρχουσι ρόδα ἀνευ ἀλάνθων.

— Ὁ Ἀδριανὸς ἔχει δικαίον, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἀλλ' ἀγαπητέ μοι, πιστεύσόν με, ἄφες τὴν Μαρίαν, εἶναι φιλόρεσκος καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐπαινίδης πλέον... εἶναι ἀναξία σου.

— Ἐχέτε δικαίον, κύριοι, περικτω οὐχὶ μόνον τὴν Μαρίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς Κλάρας καὶ τὰς Μαργαρίτας καὶ ὅλας τὰς παρούσας καὶ μελλούσας φιλαρέσκους.

— Ὡ! ὦ! ὁρκος ἐφήμερος!

— Ὅχι, λόγον τιμῆς, σοὶ ὁμιλῶ σοβαρῶς. Ἄν τὸ ἄνθος αὐτό, προσέθηκε δεκνύων με, μ' ἔκκαμν νὰ πληγωθῶ, σημαίνει ὅτι εἶναι τιμωρία, διότι μέχρι σήμερον ἀνέβαλα τὸν γάμον μου με τὴν ὥραιαν ἐξαδέλφη μου Αὔρηλιαν Δ'. Ἰζέλ, σὰς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι εὐθὺς ὅταν ἰκτρευθῶ θὰ τὴν νυμφευθῶ. Ἀδριανέ, ἀνοίξτε τὸ συρτάριον αὐτοῦ τοῦ ἐπιπλου

καὶ βάλτε μέσα τὸ ρόδον, τὸ ὅποσον εἶναι ἐντὸς τοῦ ποτηρίου. Θὰ μοὶ ἐνθυμίζῃ τὴν ὑπόσχασίν μου, ἂν τυχόν τὴν ἐλησμένον.

Ὁ Ἀδριανὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδειχθέν ἐπιπλόν, ἀφ' οὗ με ἐξέβαλε τοῦ ποτηρίου, ἠνέωξε μικρὸν ἐξ ἐβένου συρτάριον, ἀπέμαξε τὸ ὕδωρ ὅπερ ἔφρεν ἐπὶ τοῦ στελέχους μου, μ' ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ συρταρίου πλησίον μεταλλίου καὶ ἐκλείσεν αὐτὸς τὸ ἐπιπλόν.

Ἐκεῖ εὐρίσκειται τώρα, ἐστερημένον ἀέρος καὶ φωτός καὶ ἀναμένον ὅπως ὅλα τὰ μεμαρμένα φύλλα μου πέσωσι διὰ πικνὸς ἐν τῇ κόνῃ τοῦ μηδενός.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, κατὰ μετάφρασιν Γ. Α. ΕΝΗ]

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιφυλλοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 6) Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὰ Περιδεράσιον τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἀγγελο Πιτοῦ—Ἡ Κόμισσα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρωτοῦ Οἴκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δυμά (3 πᾶντα συνέχεια) Δρ. 25 [30]

«Παράσιον Ἀπόκρυφον», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰωσήφου Ι. Σουλσση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μηδονισμὸς ἐν Ρωσῶν» (τόμοι 2) Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας μετὰ εἰσαγωγῇ καὶ παρατημάτων... Δραχ. 3 [3.50]

«Αἱ τιμαὶ γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard... Λεπ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β' οὐ Σέργιο Πανίνης», μυθιστορία αὐτοβιογραφικὴ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας... Δραχ. 2 [2.20]

«Ἐκκοτ. γυνῆδες λέγονται ὑπὸ τὰς θαλάσσας», μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Ἡ Πάτλη», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονιὸς Κροδοῦσις ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτιθῆναι», μυθιστορία Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν... Δρ. 4.50 [4.70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξέτασεως» μυθιστορία... Δρ. 2 [2.20]

«Ἐθελβία», μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν... Δρ. 1.70 [1.80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5.50]

«Αἰγυπτία Βασιλεία», μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Β. Γαλλᾶ, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)... Δρ. 5.50 [6]

«Περικοδία τῆς γῆς εἰς ὁρόσηνον ταῖς ἡμέρας», μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν... Δρ. 2 [2.20]

«Ἡ μυσθηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon... Δρ. 2 [2.20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρχαῖον», Δράματι δὲ Πό Γ. Ἀνδρικοπούλου... Δρ. 3 [3.30]

«Τὰ γὰλῖα μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου, 70 σελίδων... λ. 70 (80)